

Sygn. akt III Ca 262/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, Wydział III Cywilny Odwoławczy w składzie

następującym:

Przewodniczący:	SSO Mieczysław H. Kamiński SSO Zofia Klisiewicz (sprawozdawca) SSO Agnieszka Skrzekut
Protokolant:	staż. Kinga Burny

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2015 r. w Nowym Sączu

na rozprawie

sprawy z powództwa M. H. (1)

przeciwko M. H. (2)

przy uczestnictwie interwenienta ubocznego Miasta N.

o wydanie nieruchomości i opróżnienie lokalu mieszkalnego

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu

z dnia 19 listopada 2014 r., sygn. akt I C 697/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanego na rzecz powoda oraz interwenienta ubocznego kwoty po 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

Sygn. akt III Ca 262/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19.11.2014r. Sąd Rejonowy w Nowym Sączu w sprawie z powództwa M. H. (1) przeciwko M. H. (2) przy uczestnictwie interwenienta ubocznego Miasta N. o wydanie nieruchomości i opróżnienie lokalu mieszkalnego, nakazał pozwanemu M. H. (2) opuszczenie i opróżnienie ze wszystkich osób i rzeczy prawa jego reprezentujących nieruchomości położonej w N. przy ul. (...), oznaczonej jako dz. ewid. nr(...) obr. 85 o pow. 0,0908 ha obj. KW nr (...) wraz z posadowionym na niej budynkiem mieszkalnym i wydania jej powodowi M. H. (1) (pkt I sentencji), orzekł, że pozwanemu nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego (pkt II sentencji) oraz zasądził od pozwanego M. H. (2) na

rzecz powoda M. H. (1) kwotę 817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód M. H. (1) oraz jego rodzeństwo M. H. (3), J. H. i P. H. (1) są współwłaścicielami po 1/4 części nieruchomości położonej w N. składającej się z dz. ewid. nr (...) obręb 85 o pow. 0,0908 ha zabudowanej budynkiem mieszkalnym, drewnianym składającym się z dwóch pokoi, kuchni, łazienki - obj. KW (...). Prawo własności zostało przez nich nabyte w wyniku dziedziczenia po ojcu Z. H., zmarłym dnia 23.09.2006r., który był poprzednim wyłącznym właścicielem nieruchomości. Rodzeństwo powoda poparło pozew.

Uczestnikiem postępowania o stwierdzenie nabycia spadku po Z. H. był także pozwany M. H. (2) bowiem w trakcie postępowania była badana ważność testamentu ustnego spadkodawcy, mocą którego spadkodawca miał zapisać m.in. nieruchomość położoną przy ul. (...) pozwanemu. Ostatecznie Sąd uznał, że spadkodawca nie sporządził ważnego testamentu na rzecz swojego brata. Pozwany zamieszkał w domu przy ul. (...) między 2000 a 2005r. po tym, gdy został zmuszony do opuszczenia domu rodzinnego przy ul. (...) stanowiącego już wówczas własność jego siostry. Równocześnie lub nieco wcześniej zamieszkał w nim jego brat Z. H., z tym, że ten ostatni przebywał również w innym swoim domu położonym przy ul. (...). Pozwany zajął dom przy ul. (...) za zgodą brata Z. H. i od tego czasu mieszkał w nim na stałe, choć nie był w nim zameldowany. Pozwany M. H. (2) obecnie jest współwłaścicielem w 1/2 części nieruchomości położonej w N. przy ul. (...) o pow. 0,2351 ha, niezabudowanej oraz do dnia 3.09. 2012r. był współwłaścicielem w 1/2 części nieruchomości położonej w N. składającej się z dz. ewid. nr (...) i(...) o pow. 0,0548 ha, zabudowanej domem mieszkalnym, piętrowym o dwóch lokalach mieszkalnych o pow. użytkowej 165,76 m^{((2))} oznaczonym nr 54 przy ul. (...). W tej dacie na podstawie umowy darowizny i ustanowienia służebności osobistej Rep A Nr (...), pozwany darował swojemu bratu P. H. (2) cały swój udział w przedmiotowej nieruchomości, a obdarowany ustanowił na rzecz darczyńcy nieodpłatną, dożywotnią służebność osobistą mieszkania na całym parterze budynku mieszkalnego położonego przy ulicy (...). Przedmiotowy budynek na parterze jest niezamieszkały, natomiast na piętrze mieszka albo właściciel albo najemca. Parter budynku ma okna i media ale wymaga wykończenia bo na podłodze są wylewki.

Pozwany nie jest zarejestrowany jako bezrobotny, pobiera emeryturę w kwocie 844,45 zł. brutto. Obecnie toczy się przeciwko niemu postępowanie karne. Pozwany chce nadal mieszkać przy ul. (...) i przedmiotowego domu nie zamierza opuścić. Pozwany ma obecnie zajęte w ramach postępowania karnego przygotowawczego oszczędności w kwocie 4.000 euro.

Sąd oddalił wnioski dowodowe zgłoszone przez pełnomocnika pozwanego na ostatniej rozprawie w dniu 19.11.2014r. z tego względu, że były one spóźnione – na rozprawie w dniu 24.09.2014r. pomimo wezwania Przewodniczącego do zgłaszania wniosków dowodowych, pełnomocnik pozwanego zgłosił jedynie jeden wniosek i oświadczył, że dalszych wniosków nie zgłasza, a ponadto uznał Sąd, że wnioski te można było zgłosić już w odpowiedzi na pozew, nie są to bowiem żadne nowe okoliczności, a brak ich powołania wcześniej wynikał zapewne z faktu nie podania w odpowiedzi na pozew, że pozwany ma prawo do innego mieszkania. To jednak zdaniem Sądu Rejonowego był jedynie powód procesowy skutkujący oddaleniem wniosków, bowiem wnioski te zostały oddalone przede wszystkim z przyczyn merytorycznych. Nie miały one w ocenie Sądu żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

W tym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że skoro przedmiotem niniejszej sprawy jest nie tylko żądanie wydania całej nieruchomości położonej w N. składającej się z dz. ewid. nr (...) obręb 85, ale również żądanie opróżnienia lokalu mieszkalnego, zastosowanie będą miały także przepisy ustawy z dnia 21.06.2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, które regulują zasady i formy ochrony praw lokatorów (art. 1 ustawy). W konsekwencji więc Sąd zawiadomił o toczącym się postępowaniu Miasto N.. Uznał Sąd, że powód posiada legitymację czynną do wytoczenia powództwa o wydanie nieruchomości i opróżnienie lokalu mieszkalnego na podstawie art. 209 k.c., a niezależnie od tego treść oświadczeń pozostałych współwłaścicieli M. H. (3), P. H. (1), J. H. świadczy o popieraniu działań powoda.

Przyjął Sąd, że powód zajmował budynek za zgodą swojego brata Z. H., a korzystanie to miało charakter użyczenia, które mogło zostać rozwiązane przez wypowiedzenie umowy użyczenia poprzez wniesienie powództwa o wydanie rzeczy użyczonej.

Powołał się Sąd na treść art. 710 k.c. i treść art. 222 § k.c.

Odnosnie żądania pozwanego o przyznanie mu lokalu socjalnego stwierdził Sąd, że jest ono niezasadne, bowiem pozwanemu przysługuje bezpłatne, dożywotnie prawo zamieszkania w innym mieszkaniu, tj. w lokalu położonym przy ul. (...) na terenie tego samego miasta. Zauważył nadto Sąd Rejonowy, że po orzeczeniu Sądu w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku, gdy pozwany był świadom, że nie przysługuje mu tytuł własności do nieruchomości przy ul. (...), dokonał wyzbycia się części swojego majątku – prawa współwłasności 1/2 części domu przy ulicy (...) oraz, że na chwilę obecną jest nadal współwłaścicielem innego majątku – działki o pow. 0,2351 ha położonej przy ul. (...) w N., a zatem w okolicy centrum miasta.

Odnosnie kosztów procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 6 pkt 3 i § 10 pkt 3 rozporządzenia za czynności adwokackie z dnia 28.09.2002r.

Powyższy wyrok zaskarżył pozwany apelacją, w której zarzucił :

1. niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a to art. 217 § 1 i § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku jego pełnomocnika o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z:

a) karty informacyjnej z dnia 18.06.2014r., wyników badań z dnia 16.06.2014r., informacji dla lekarza kierującego z dnia 30.06.2014r. oraz z pisma do Prokuratury Okręgowej z dnia 31.10.2014r., których treść jest istotna dla oceny jego sytuacji zdrowotnej i życiowej oraz spełnienia przez niego przesłanek do przyznania prawa do lokalu socjalnego, w sytuacji gdy w toku procesu nie poczyniono żadnych ustaleń w tym zakresie,

b) wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu Wydział III Rodzinny i Nieletnich z dnia 26.06.2008r., sygn. akt III RC 136/08, z którego wynika jego obowiązek alimentacyjny na rzecz syna w kwocie 400 zł miesięcznie, co wpływa na ocenę jego sytuacji majątkowej mimo, że okoliczności, na które dowód ten został zgłoszony nie zostały wystarczająco wyjaśnione,

c) informacji z Urzędu Skarbowego w N. w celu ustalenia wysokości wierzytelności w/w organu w stosunku do pozwanego, co wpływa na ocenę jego sytuacji majątkowej, mimo, że okoliczności, na które dowód ten został zgłoszony nie zostały wystarczająco wyjaśnione,

d) zeznań świadka G. H. na okoliczność stanu technicznego parteru budynku mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) w N., do którego przysługuje mu służebność mieszkania, co wpływa na ocenę posiadania przez niego możliwości zamieszkania w innym lokalu mieszkalnym niż dotychczas zajmowanym, a co za tym idzie prawa do otrzymania lokalu socjalnego,

e) opinii biegłego rzeczoznawcy na okoliczność stanu technicznego parteru budynku mieszkalnego nr 54 położonego przy ul. (...) w N., na okoliczność wysokości kosztów koniecznych do poniesienia w celu dostosowania w/w części nieruchomości do stanu zdatnego do zamieszkania oraz w związku z tym czasu potrzebnego na przeprowadzenie koniecznych prac remontowych, co wpływa na ocenę posiadania przez niego możliwości zamieszkania w innym lokalu mieszkalnym niż dotychczasowy, a co za tym idzie prawa do otrzymania lokalu socjalnego,

2. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie oceny dowodów:

a) w sposób niewszechstronny i uznanie, iż umowa użyczenia łącząca go z jego zmarłym bratem Z. H. nie zawierała oznaczenia czasu jej trwania, mimo iż na rozprawie w dniu 24.09.2014r. kilkakrotnie zeznał, iż w zamian za opiekę nad dziećmi Z. H., ten pozwolił mu dożywno zamieszkiwać w przedmiotowej nieruchomości,

b) w sposób nielogiczny i bez uwzględnienia rzeczywistej treści dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i uznanie, iż pobiera on emeryturę w kwocie 844,45 zł, mimo, że z pisma ZUS z dnia 25.06.2014r. wynika, iż wypłacana jest mu kwota 517,34 zł netto,

3. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik postępowania:

a) art. 102 k.p.c. przez brak jego zastosowania i obciążenie go kosztami procesu w sytuacji gdy istnieją ku temu przesłanki w postaci ciężkiej sytuacji majątkowej oraz braku jego działań, które dawały by powodowi podstawy do wytoczenia przedmiotowego powództwa,

b) **art. 328 k.p.c.** poprzez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku z naruszeniem wymogów zawartych w powyższym przepisie, tj. niewskazanie dowodów na których Sąd się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności,

4. naruszenie prawa materialnego tj. :

a) art. 14 ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego z dnia 21.06.2001r. przez jego niezastosowanie i niezbadanie z urzędu, czy spełnia on przesłanki do orzeczenia w stosunku do niego uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego oraz przez oddalenie wniosków dowodowych mających na celu wykazanie jego sytuacji majątkowej i życiowej, a co za tym idzie istnienie przesłanek do przyznania mu uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego mimo, iż okoliczności te nie zostały wystarczająco wyjaśnione,

b) art. 14 ust. 4 pkt 3 w/w przez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy stan jego zdrowia spełnia definicję obłożnie chorego,

c) art. 14 ust. 4 pkt 4 w/w ustawy w zw. z art. 8 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 8 ust. 3 ustawy o pomocy społecznej z dnia 12.03.2004r. przez ich nie zastosowanie, w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy dał podstawę do stwierdzenia, iż jest on emerytem spełniającym kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej.

Wskazując na powyższe zarzuty, pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku - po przeprowadzeniu postępowania dowodowego we wnioskowanym zakresie - przez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie zmianę pkt II przez orzeczenie, że przysługuje mu prawo do otrzymania lokalu socjalnego oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Ponadto pozwany wniósł o dopuszczenie dowodów we wskazanym wyżej zakresie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja pozwanego jest niezasadna. Również wnioski dowodowe zgłoszone w apelacji okazały się nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy.

W sprawie nie zaszyły uchybienia skutkujące nieważnością postępowania, a których wystąpienie sąd odwoławczy ma obowiązek rozpatrzyć z urzędu - art. 378 § 1 k.p.c.

Sąd Rejonowy dokładnie przeprowadził postępowanie dowodowe i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, a wnioski prawne jakie wyciągnął na ich podstawie są także prawidłowe i Sąd Okręgowy je w całości akceptuje. Również uzasadnienie zaskarżonego wyroku, wbrew zarzutowi skarżącego odpowiada treści art. 328 § 2 k.p.c.

Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia przepisów prawa procesowego ani materialnego. Nie zasługuje w związku z tym na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. na podstawie którego sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Do naruszenia tego przepisu może dojść tylko i wyłącznie wtedy, gdy w środku odwoławczym zostanie wykazane, które z zasad doświadczenia życiowego lub reguł logicznego myślenia Sąd I instancji naruszył i na czym konkretnie to naruszenie polegało, bądź zostanie wykazane że Sąd pominął w swojej ocenie istotne dla rozstrzygnięcia wnioski wynikające z konkretnych dowodów (tak m.in. Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 24.01.2013r., I ACa 1075/12, LEX nr 1267341). Dokonując kontroli instancyjnej w niniejszej sprawie, Sąd Okręgowy nie stwierdził, aby ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy miała charakter oceny dowolnej. Sąd I instancji odniósł się do wszystkich przeprowadzonych dowodów, które miały znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie, a Sąd Okręgowy ocenę tą w pełni podziela. Dokonana ocena w zakresie jaki był potrzebny do rozstrzygnięcia sprawy, jest pełna i została przeprowadzona w sposób uwzględniający całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a jasność wyводу Sądu Rejonowego pozwala ocenić, że wyciągnięte wnioski odpowiadają doświadczeniu życiowemu i zasadom logicznego rozumowania. Gdyby nawet Sąd Okręgowy miał jakieś wątpliwości w kwestii oceny dowodów, chociaż w tej sprawie nie ma, to i tak nie było by podstaw do odmiennej oceny. Same, nawet poważne wątpliwości co do trafności oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji, jeżeli tylko nie wykroczyła ona poza granice zakreślone w art. 233 § 1 k.p.c., nie powinny stwarzać podstawy do zajęcia przez sąd drugiej instancji odmiennego stanowiska (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.04.2012r. sygn. akt I UK 347/11, LEX nr 1216836).

Zgodnie z treścią art. 222 § 1 k.c. w związku z treścią art. 209 k.c. współwłaściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania nią. Windykacyjne roszczenie z art. 222 § 1 k.c. polega zatem na tym, że właściciel rzeczy, który jednakże nią nie dysponuje, może żądać jej wydania od osoby, która właścicielem nie jest, ale rzeczą faktycznie włada, pod warunkiem, że osoba ta nie ma do tego prawa skutecznego względem właściciela (np. z tytułu stosunku obligacyjnego). Z tego względu przedmiotowe roszczenie określa się potocznie mianem roszczenia nieposiadającego właściciela przeciwko posiadającemu niewłaścicielowi.

W niniejszej sprawie własność spornego lokalu była wykazana treścią księgi wieczystej nr (...) i postanowienia Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z dnia 29.12.2011r. sygn. akt I Ns 263/10, w których jako współwłaściciele w częściach ułamkowych po 1/4 części figurują M. H. (1), M. H. (3), P. H. (1), J. H. – dzieci Z. H..

Powód również wykazał, że jako współwłaściciel mający aprobatę rodzeństwa jest legitymowany do wystąpienia z niniejszym powództwem. Także przyczyna rozwiązania użyczenia podana przez powoda zasługiwała na uwzględnienie. Jest nią zarówno sprzeczne z umową używanie rzeczy – prowadzenie praktyk medycznych sprzecznych z prawem w lokalu mieszkalnym jak i chęć sprzedaży przedmiotowego budynku przez spadkobierców Z. H..

Stosownie do treści art. 716 k.c., jeżeli biorący używa rzecz w sposób sprzeczny z umową albo z właściwościami lub z przeznaczeniem rzeczy, jeżeli powierza rzecz innej osobie nie będąc do tego upoważniony przez umowę ani zmuszony przez okoliczności, albo jeżeli rzecz stanie się potrzebna użyczającemu z powodów nieprzewidzianych w chwili zawarcia umowy, użyczający może żądać zwrotu rzeczy, chociażby umowa była zawarta na czas oznaczony. Użyczenie jest umową, na podstawie której użyczający (komodant) zobowiązuje się zezwolić biorącemu (komodatariuszowi) - przez czas oznaczony lub nie oznaczony - na bezpłatne używanie oddanej mu w tym celu rzeczy (art. 710 k.c.). Cechą charakterystyczną użyczenia, odróżniającą je od zbliżonego typologicznie najmu, jest ujęta już w opisie ustawowym nieodpłatność. Treść stosunku użyczenia, a zarazem jego społeczno-gospodarcza funkcja, sprowadza się zatem do - motywowanego zazwyczaj chęcią pomocy lub inną bezinteresowną pobudką - przysporzenia przez użyczającego korzyści kontrahentowi. Ze względu na daremny charakter użyczenia i połączoną z tym silniejszą niż w innych wypadkach bezpośrednią więź między kontrahentami, opartą na wzajemnym zaufaniu - elemencie nieodzownym w tego rodzaju stosunkach - użyczenie można więc także określić jako bezinteresowne pozbawienie się użytku ze strony użyczającego dla wygody biorącego. Do takich umów dochodzi najczęściej pomiędzy osobami bliskimi i o ile można uznać, że brat pozwanego czuł taką powinność rodzinną w sytuacji gdy pozwany został wyeksmitowany

z poprzedniego miejsca zamieszkania, to nie ma podstaw by uważać, że jego bratankowie mają taki obowiązek by wygadać pozwanemu, zwłaszcza, że pozwany dysponował własnym mieszkaniem i nadal dysponuje prawem do zamieszkania w innym lokalu. Umowa użyczenia jest to umowa jednostronnie zobowiązująca, w której biorący korzysta z rzeczy cudzej w sposób określony przez użyczającego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3.012.2009r. II CSK 550/09, LEX nr 577690, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 7.05.2014r. I ACa 1366/13, LEX nr 1469337). Stosunek użyczenia wymaga zatem ze strony biorącego w użyczenie tylko lojalności, a tej ze strony pozwanego nie było. Unikał on kontaktu z powodem i jego rodzeństwem mimo czynionych prób, a w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku po ich ojcu usiłował pozbawić ich znacznej części majątku. Okoliczność, że parter domu w którym pozwany ma prawo dożywotniego mieszkania wymaga remontu, nie ma żadnego znaczenia w niniejszej sprawie, bo to na właścicielu na rzecz którego pozwany dokonał darowizny, ciąży obowiązek dostosowania go do zamieszkania, a nie na powodzie. Z tego względu wnioski o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia wysokości kosztów i czasu remontu był niezasadny, a dowód nieprzydatny do rozstrzygnięcia w przedmiocie lokalu socjalnego. Ponadto, jak trafnie zauważył Sąd Rejonowy pozwany był współwłaścicielem 1/2 części domu, w którym co najmniej piętro nadaje się do zamieszkania, a wyzbył się tego prawa po stwierdzeniu, że nie dziedziczy spadku po Z. H. i nie ma prawa do domu przy ulicy (...). Takie zachowanie nie może być podstawą pozbawienia powoda i pozostałych współwłaścicieli prawa do decydowania o swoim majątku nawet na czas przydzielenia pozwanemu lokalu socjalnego, którego dostarczenie zapewne napotka trudności jak to ma miejsce w innych sprawach. Niemniej jednak sytuacja pozwanego nie uzasadniała przydzielenia mu lokalu socjalnego. Jeżeli nawet – jak twierdzi pozwany – Z. H. użyczył mu dożywotnio miejsca do zamieszkania to powód ma prawo skrócić to uprawnienie ze względu na potrzebę rozporządzenia rzeczą oraz niezgodne z prawem używanie rzeczy.

„Rzecz stanie się potrzebna użyczającemu” nie tylko wtedy gdy rzecz jest potrzebna jemu samemu bezpośrednio, ale również wtedy gdy chce nią inaczej rozporządzić. Użyty w treści art. 716 k.c. zwrot "rzecz stanie się potrzebna użyczającemu" oznacza nie tylko osobistą potrzebę użyczającego. Sprzeciwia się temu również natura rzeczy jako przedmiotów materialnych oraz relacji zachodzących między nimi, a ich użytkownikami. Jest oczywiste, że rzecz - stosownie do jej istoty i przeznaczenia - może być używana bezpośrednio, osobiście przez jej użytkownika, ale może być także oddana do używania innej osobie. Również w tym drugim przypadku zaspokojona będzie określona potrzeba rozporządzającego rzeczą, przeważnie stanowiąc zarazem realizację służącego mu prawa. Należy poza tym zaznaczyć, że gdyby ustawodawca chciał zawężyć zakres potrzeb uzasadniających żądanie zwrotu rzeczy, to uczyniłby to w drodze wyraźnego zabiegu legislacyjnego przez dodanie wyróżnika "gospodarcza, ważna, osobista, usprawiedliwiona" itp. Gdyby więc prawodawca zamierzał zredukować potrzebę, o której mowa w art. 716 k.c., tylko do potrzeby osobistej, to uczyniłby to w sposób jednoznaczny, tak jak np. w przepisie art. 298 k.c. Rzecz oddana w użyczenie staje się potrzebna użyczającemu także wtedy, gdy - z powodów nie przewidzianych w chwili zawarcia umowy - uzasadnione jest inne niż rozporządzenie (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8.07.1992r. III CZP 81/92, OSNC 1993/3/30).

Zasadnie również Sąd Rejonowy uznał, że powód skutecznie wypowiedział pozwanemu umowę użyczenia przedmiotowego lokalu przez doręczenie mu odpisu pozwu.

Odnosząc się do zarzutów w kwestii sytuacji materialnej i zdrowotnej pozwanego, stwierdzić należy, że nie miała ona przesądzającego znaczenia w niniejszej sprawie, bowiem to nie na spadkobiercach Z. H. ciąży obowiązek utrzymywania pozwanego i dostarczania mu mieszkania. Także jego obowiązek alimentacyjny wobec syna nie miał wpływu na treść rozstrzygnięcia w zakresie przyznania mu lokalu socjalnego. Jak już wyżej podano, pozwany ma prawo do bezpłatnego mieszkania w budynku położonym w N. przy ul. (...) i to prawo może wyegzekwować. Lokal socjalny przyznawany jest tylko eksmitowanym osobom, które nie mają gdzie zamieszkać po eksmisji. Pozwany w takiej sytuacji się nie znajduje.

Zarzut naruszenia art. 102 k.p.c. przez brak jego zastosowania i obciążenie pozwanego kosztami procesu w sytuacji gdy jego zdaniem istniały ku temu przesłanki w postaci ciężkiej sytuacji majątkowej oraz braku jego działań, które dawały by powodowi podstawy do wytoczenia przedmiotowego powództwa, także jest niezasadny. Pozwany wprawdzie ma niską emeryturę, ale dysponuje majątkiem w postaci wartościowej działki, a powód do wytoczenia przeciwko niemu powództwa jak najbardziej istniał. Pozwany nie opuścił dobrowolnie domu ani też nie uznał żądania pozwu. Nie było

zatem podstaw do uznania, że w sprawie zachodzi szczególnie uzasadniający przypadek nakazujący powoda obciążyć kosztami wygranej sprawy.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanego na zasadzie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego na rzecz powoda Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 i w zw. z § 10 pkt 3 oraz § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, a na rzecz interwenienta ubocznego na zasadzie art. 107 zd. 3 k.p.c. w związku z § 12 ust. 1 pkt 1 i § 9 pkt 3 oraz § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, nie znajdując podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie art. 102 k.p.c.

Ref. SSR G. P.